

СЛАВЯНИНЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Пазва три пъти въ седмицата
всѣки:
Вторникъ, Четвъртъкъ и Събота.

ЦѢНА:
За година 20 лева сребърни
„ шестъ месеци 12 лева ср.
„ три „ 7 „ „
Единъ брой 20 стотинки.

Сичко което се отнася до вѣстника
подписва се направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчунъ

Неплатени писма не се приематъ.
Ражкопни назадъ се неращатъ.

За обявления се заплаща:
За всеки редъ при пръвѣ пъкъ 20 ст.
За „ „ „ вторий „ 10 ст.

Руссе 12 Октомври 1884 год.

Въ 78-ий брой на в. „Търновека Конституция“ прочитахме рѣшението на онова срамно и глупаво събрание, което станало въ Свищовъ отъ Цанковисти и консерватори, които си подали ръка за взаимно дѣйствиє противъ правата и свободата на народа.

Най-послѣ това, което се предсказваше че ще стане, това което се предполагаше и пушнеше, стана, извърши се.

Послѣ всичко проповѣдвано въ колонитѣ на „Срѣдецъ“, и послѣ кривия път, когото святаца Цанковъ съ своитѣ другари улови, послѣ всичко, което видѣхме да се извърши отъ тѣхна страна, намъ това не ни се показва нито необичайно, нито чудно. Това трѣбваше рано или късно да стане. Маската, която покриваше лицата на Цанковиститѣ трѣбваше да падне, за да се дѣйствува пооткрито и по-свободно.

Хиляди благодарности вамъ г.г. Цанковисти, че показате картитѣ си. Напрѣдъ прочее! Не се стрѣскайте сега ни най-малко. Вие имате вѣрни другари, вие имате „честни“ и „умни“ приятели, вие сте сега сила; вие сте „все и вся“.

Когато едно врѣме, ние си помислювахме, че таквази силна партия се раздѣля на двѣ—тѣжкѣ камѣкъ падане на сърдцето ни, но опита ни доказа противното. Не сж мислили и не сж работили по-либералски тѣзи хора. Каква горчива измама! Ние сме биле въ съдружие съ хора, които сж биле по принципъ „чорбаджии“ въ сжщинската смисълъ на думата; ние сме имали предатели помѣжду си; тѣхната целувка е била целувката на Юда; тѣхнитѣ прегрѣдки сж димяли съ смъртна отрова. И толкова дълго врѣме сме пазиле змията въ пазухата си!

Пшеницата се отдѣля отъ жжклицата. Борихме се ние съ консерваторитѣ; пенавиждахме ги, презирахте ги отъ дълбочината на душата си, само за това, защото знаяхме, че мѣжду старото отживѣлото отъ една страна и младото, честното и прогресивното отъ друга, не може да има нищо общо. Нашата борба се увѣча съ успѣхъ. Мрака отетъни мѣсто на свѣтлината; гнилия елементъ рухна и на мѣстото му сѣдна ягкия и здравия. Борихме се ние и страдахме по врѣмето на преврата и пълномощията наедно съ отцѣвниците и мисляхме, че тѣхнитѣ идеали сж едни и сжци съ нашитѣ, и вѣрвахме, че ония отдѣлни „единици“, които сж бѣхж вмѣкнали въ рѣдовѣтъ на либералната партия сж забравили „миналото“, че тѣ сж се помирили съ повитѣ обстоятелства, че нашия Богъ е станалъ тѣхенъ Богъ! И поискахме да забравимъ тѣи сжщо миналитѣ имъ работи и чорбаджийскитѣ наклонности. Нѣ видѣхме за жалостъ противното. Видѣхме, до колко дълбоко сме биле излжгани въ мислитѣ си!

Нашитѣ „либерални чорбаджии“ ни

най-малко не сж се отличаваели отъ консерваторитѣ. Вижда се, тѣ сж се клонили да се слѣжатъ, защото сж имали сжщитѣ желанія, сжщитѣ страсти и привички. Колко лесно се сближаватъ хора, когато мислятъ и усѣщатъ еднакво!

Днесъ Цанковисти и консерватори си подаватъ ръка и струватъ кѣтвѣ да се борятъ противъ днешното министерство и противъ неговитѣ благородни цѣли и стремления. На добъръ имъ часъ! Отъ днесъ нататъкъ мѣжду насъ и Цанковиститѣ се испрѣчва ужасна пропасть, която не може никога да се прескочи. Отъ днесъ нататъкъ ние скъсахме всички свръзки помѣжду си, нѣ смѣтнитѣ нѣ не сж още на пълно разлѣдани. Когато и това стане, всѣки ще слѣдва вече избрания си път, а днесъ за днесъ „комиссията“ въ г. Свищовъ, състояща отъ г.г. Д. Караначовъ, Дим. Пв. Паневъ, Д. Маноловъ, Д-ръ Черневъ и Пв. Гр. Парашкевовъ отъ една страна и г.г. Аневъ, М. К. Бенковъ, Гавр. Б. Неповичъ и Д. С. Бръчковъ отъ друга, има високата и патриотическа задача „да състави една програма, въ която да се опредѣли начина на дѣлото“. Чудни дѣла твои Господи! Дим. Пв. Паневъ и Караначевъ ще спасяватъ кѣтвѣ България! И тѣ работятъ, и тѣхъ ги болѣло за доброто на България! Какво доживѣхме да видимъ и да чуемъ! . . .

А, чуй народе, какъ се подиграватъ съ тебѣ, нѣколко невѣжи и шарлатани и какъ тѣхнитѣ престоини уста произнасятъ името ти!

Ние помнимъ много добръ, каква отчаянна борба водяха днешнитѣ компромисчни въ г. Свищовъ съ консерваторитѣ—днешнитѣ яланъ-либерали подъ припореца на „Дружба“ и още не сме забравили тѣзи честна борба. А днесъ? Днесъ г.г. Д-ръ Черневъ и Аневъ се сдружаватъ да спасяватъ България! Д-ръ Черневъ и Аневъ! Каква хубава двойца! Какво общо може да има мѣжду тѣзи двѣ личности, които до вчера бѣхж готови да задушатъ единъ другия, а днесъ се целуватъ и си стискатъ рѣцетѣ?

Първия подписъ, който стои подъ този позоренъ „прогокомъ“ принадлежи на г. Д. Караначова.

Ние право да си кажемъ, никога не сме считали г. Караначова за либералъ, колкото и да са е вѣрилъ той въ това. Ние знаемъ, че той е билъ чорбаджия въ турско врѣме, знаемъ страстьта му да зановѣдва, а сжщо по каква причина се боядиса въ либерална боя, и никакъ не се чудимъ, че и въ тоя случай, той се явява горѣщъ компромисчия.

Младешитѣ въ г. Свищовъ, които сж били принудени отъ интереситѣ на партията да работятъ съ него наедно, са ни казвали, до колко той е работилъ за доброто на либер. партия; г. Караначовъ е обичалъ да го дигатъ и слагатъ за голѣмъ либералъ, а той само да се надува и пери. Като всѣки чорбаджия,

той са е държалъ и високо и е страшилъ отъ младитѣ; никога почти не е стѣпалъ въ „Дружба“, за да не се компрометира чорбаджийската му натура. Той се е считалъ за единъ отъ водачитѣ на либер. партия въ Свищовъ, по никога не е приемалъ работата близко до сърдцето си и не е посѣтявалъ събрания отъ по-сериозенъ характеръ. „Желая господа, всинца да сте такива патриоти като мене“, казваше дѣдо ти Димитраки въ събранието на св. Никола въ Търново. — Видѣхме го какъвъ патриотъ е. Знаемъ сжщо че г. Д. Маноловъ слѣдъ преврата, отъ горѣщъ консерваторъ стана либералъ, знаемъ го и въ качеството му на „училищенъ настоятелъ“. Мѣжду консерваторитѣ подписавши протокола фигурира името и на нѣкой си Д. С. Бръчковъ. Този ученъ спигеръ, който не отдавна се е завърналъ отъ Франция за да се едобие съ едно книжле, ни е извѣстенъ още прѣди преврата. Когато стана „пуйкамохарѣбеси“ въ г. Свищовъ и дѣдо Славейковъ, който бѣше тогава както и днесъ министъръ на вътрѣшнитѣ дѣла, бѣше отишълъ въ тоя градъ да испита отблизко причинитѣ на бунтуването, то негово словесие на чело на една тѣлна съ няна на устата викаше и псуваше подъ балкона на гостинницата, гдѣто бѣше слѣзалъ г. П. Славейковъ, като го съвѣтваше „да си гѣда само Гайдата“. Когато се намиране още въ образована Франция, то нѣкои си Свищовеки либерали отъ рано си трияха рѣцетѣ и се усмихваха, като планираха какъ ще да му отупатъ праха, ако би да пожелае да играе сжщата подла роля, кога се завърне. Той бѣше единъ отъ първитѣ превратаджии и добъръ приятель на Юрковича. За усърдието му по врѣмето на преврата, той получи богата стипендия отъ Начевичевото министерство, при всичко че баща му е милионистъ сапунджия въ г. Свищовъ. Днешнитѣ компромисчни, нѣколко пкти подаваха заявление въ министерството да му се отнеме стипендията, а днесъ го приематъ за свой другаръ! Ехъ, обстоятелства, обстоятелства!

Ние считаме за излишно да говоримъ и за другитѣ компромисчни, които са извѣстни добръ на Свищовскитѣ граждани, особенно славния Аневъ, който викаше да хвърлятъ Цанкова въ Дунава, когато се завръщаше изъ Европа.

Насъ най-много ни очудва това, гдѣто подписа на г. Д-ръ Чернева лъжи подъ тоя протоколъ, г. Д-ръ Черневъ е билъ единъ отъ най-дѣятелнитѣ работници въ г. Свищовъ, билъ е гоненъ по най-подълъ начинъ отъ днешнитѣ си съюзници, съ които се сдружава да спасява България. Тѣ некажж да го убиватъ, и ако го бѣхж намѣрили, до тамъ му бѣше живота!

Ние скърбимъ твърдъ много за това повѣдение на г. Д-ръ Чернева и можемъ

да го увъримъ, че намѣсто да се дигне повече въ очитѣ на Свищовскитѣ граждани, той ще загуби авторитета си. Чудимъ се: какъ може той до толкова да се заблуждава въ Д. Цанкова! Ние знаехме г. Чернева за честенъ патриотъ и уменъ човѣкъ. Неуже ли сме се лъгали и въ него?

Както и да е, но тоя протоколъ ни показва, че истински либерали въ г. Свищовъ малко е имало; че повечето сж слушали само една личностъ г. Д. Караначова, който неможе да се раздѣли отъ г. Д. Цанковъ и по тая причина, че „отъ малки сж играли наедно и сега се иматъ.“ Пакъ повтаряме, станалия „компромисъ“ въ г. Свищовъ ни показва цѣлитѣ и стремленията на Цанковиститѣ. Той потвърждава нашитѣ думи, че Цанковиститѣ сж имали и иматъ за цѣль „измѣненieto на Търн. конституция“, че за тѣзи своя цѣль, тѣ сж готови всичко да принесатъ въ жертва, че могатъ да се съединяватъ даже и съ такива хора, които работятъ да опозорятъ България и да ѝ крадатъ безбожно.

Работете, господа, задружно, спасявайте отъ пропасть България, но помнете, че люто ще се каете за дѣлата си. Вашата „измѣна“ ще легне дълбоко на народното сърдце и този народъ, когото вие лицемѣрно оплаквате, ще да ви отвърне страшно и неумолимо. Това което вие мислите за умно и патриотическо, не е друго освѣнъ шарлатанство и подла измѣна. То ще да ви смаже главитѣ и ще да ви покаже какъ се играе съ огъня...

IV.

За духовната борба на българитѣ въ черковно управително (не догматическо) отношение, и за въстанията имъ по тая борба; или въобще:

За черковния въпросъ, възбуденъ и подигнатъ въ В. Търново съ съдѣйствието на цѣлата му Епархия въ XIX вѣкъ

Наслѣдникътъ Борисовъ, царь Симеонъ, въздвигналъ слѣдъ великата си побѣда при Ахило и Месемврия въ 917 година, да се превъзгласи за царь Самодержецъ (Императоръ); но за това се изисквало благословенieto и потвърдението на Римския Папа, или на Цариградския Патриархъ. Той билъ обаче по него време въ враждебни свощения съ Гръцкия царь Романа, и по това, взелъ да моли Папата, да възобнови прекъснатитѣ съ него приятелски свощения; Папата се склонилъ и го благословилъ и му испратилъ царски вѣнецъ и проч. при това и тогавашний Български Архиепископъ се превъзгласилъ за Патриархъ на Българската черкова

Въ царствованието на сына му Петра обаче Гръцкия Цариградски Патриархъ съ помощта на гръцкия царь пакъ успѣлъ да отблъсне влиянието и могущественното намѣсване на Папата въ черковнитѣ работи на българитѣ, и за да се утвърди свѣршено и на яки основи духовната властъ на гръцката патриаршия надъ българитѣ, и за да може въ слѣдствие на това духовно подчинение Цариградския гръцки царь по лесно да подчини българския народъ подъ своя свѣтска властъ; рѣшило се било въ Цариградъ: „да се слѣй Българската народностъ съ гръцката“ и това рѣшение е станало преди 950 години. Това рѣшение на гръцкия царь и на гръцкия Патриархъ въ Цариградъ е било, даже и до скоро време бѣше „завѣтно“ у Гръцитѣ, а за настъпчеститѣ Българи, (които въ подобни обстоятелствени случаи, движими отъ междубошни враждебни стремления: лесно се довървама и допуцама чуждитѣ да се мѣсятъ въ нашитѣ черковни, даже и Държавни Дѣла): е било най пагубно, даже и за дълго време убийствено

А за достиганieto и сполучаването на тая си „завѣтна“ цѣль, гръцкия тогавашенъ царь Никифоръ Фока и особено наслѣдникътъ му Иванъ Цимисхий, рѣшилъ: „да привземни и завладѣе България, да уния тожи Българската самостоятелна черкова; да назначи за граждански управители въ България Гръци, да се отрѣдятъ гръцки владци за да управляватъ духовно България. Рѣшено и точно извършено, а отъ наслѣдникътъ на Ивана Цимисхия Васила III българобубеца точно довършено, когото въ 1014 година съсипалъ и

останалото Западно Българско Царство съ престоиний му градъ Охрида; уничтожилъ и тамашната Българска Патриаршия.

Това свѣтско и духовно поробяване на българитѣ отъ гръцитѣ е траляло близо 200 години; и въ то ва дълго време разумѣва се че на гръцитѣ е било много лесно да слѣятъ, ако не съвѣмъ, то поне до нѣде, българската народностъ съ гръцката; понеже са имали и свѣтската и духовната властъ въ рѣцитѣ си: тѣ са доволно приготвили слѣдователно и изравнили пѣтитѣ, по който да могатъ да достигнатъ слѣдъ време своята завѣтна цѣль, „да слѣятъ свѣршено Българската народностъ съ гръцката“.

Слѣдъ освобождението на България отъ гръцката свѣтска и духовна властъ къмъ края на XII вѣкъ, и даже въ ония времена, когато българското царство е било въ най цвѣтуеще състояние, когато гръцкитѣ царие са плащали данъ на по силнитѣ отъ тѣхъ български царие, завѣтната имъ цѣль е била една и сжца, и за най блѣскаво доказателство на това, служатъ многобройнитѣ примѣри изложени въ историята, и за които ние по горѣ въ прилчното му мѣсто разказахми.

Слѣдъ паданieto на Гръцкото царство въ Цариградъ въ 1453 г. Гръцитѣ пакъ не сж напустнали любимата си завѣтна цѣль: да слѣятъ Българската народностъ съ Гръцката, и за да си достигнатъ тая завѣтна цѣль, тѣ сж употребили останалата и призната отъ турския завоевателъ Махмуд II тѣхна духовна властъ, слѣдоточена въ рѣцитѣ на гръцкия цариградский патриархъ. А за по успѣшно достиганieto на тая си цѣль гръцката патриаршия издѣйствувала, слѣдъ превземанieto на Цариградъ отъ Турцитѣ, „да се припознае гръцкия Патриархъ за глава на всичкитѣ гръци (въсѣто православни) подъ яница на Султанътъ“. Значи—лукавия гръцки Патриархъ изнамѣрилъ друго по егодно и по могущественно срдѣство, за да слѣе Българската народностъ съ гръцката; „да замѣни името Православни съ името гръкъ, и таковимъ образомъ името България да се съвѣмъ вече не чува и да се заличи отъ земната повърхностъ“. Спорѣтъ тая лукава измама на гръцкия Цариградски патриархъ и Турското централно правителство въ Цариградъ изляга се, и прие за начало: да се припознаятъ всичкитѣ Православни Християни подчинени подъ новата Турска империя за „Гръци“ и че слѣдователно, всички ония, които исповѣдватъ Православна Християнска вѣра въ Турското царство сж отъ „Гръцка националностъ“ (Урумъ миллети). Отъ това се разумѣва, че турското правителство ако и да знаеше много добръ че прѣди 60 години (въ 1393 г.) бѣше завладѣло едно общарно Българско царство, ако и да знаеше слѣдователно, най-добръ че въ новата Турска империя се нахождатъ многобройни православни Християни „Българи“, но нему бѣ выгодно и идаше му на смѣтка да се слѣй Българската народностъ съ Гръцката. Въ съображение на това, то бѣше заповѣдало: всичкитѣ общински Български правителствени печати въ градоветѣ и селата да носитъ надписъ: „Урумъ-миллети“ и за духовно политическа глава на общинитѣ на Православнитѣ Българи въ Турското царство, да бждѣтъ гръцкитѣ владци (Миллетъ Башия). Спорѣдъ това и гръцката патриаршия не рачеше да ржкоположи въ продълженieto на цѣли 450 години владци отъ Българска народностъ; а за оправданie тя правеше възване, че спорѣдъ горѣизложеното „това е противно законно“. Тая е най-главната причина, спорѣдъ колго се възбуди и подигна духовната борба между България и Гръцката патриаршия въ Цариградъ или тѣй називаемия „Черковенъ Въпросъ“ въ XIX вѣкъ, и най напредъ званично тукъ въ Велляо Търново, както и по долу ще разкажемъ.

Отъ всячко горѣизложено се ясно разумѣва, че слѣдъ паданieto и завладѣванieto на Българското царство отъ турцитѣ, Българския народъ е билъ неладналъ въ двойно робство: и подъ свѣтската неограничена властъ на Турцитѣ, и подъ злонамѣренната и народоубийствена духовна властъ на гръцката Патриаршия и на гръцкитѣ и владци.

(Слѣдва).

ДОПИСКИ

Руссе 6 Октомврий 1884 г.

Гне Гедасторе на в. „Славининъ“

Въ 24 й брой на уважаемий Ви вѣстникъ отъ 8 Септемврий, прочетохъ една статия относеща са къмъ нашитѣ българи католици отъ Свищовското окръжие, въ която статия збѣязватъ са нѣколко си неоснователни недоброрпличности, които могли би сторили на нашитѣ селени жертва отъ едно умразно тиранство. Както ви извѣстятъ въ католическитѣ села са нахождало едно голѣмо число отъ 30—40 годишни ергени, които останвали не женени, по причина, че свѣщенникътъ не позволявали на момитѣ да са женятъ, и че слѣдователно тий (момитѣ) останвали въ едно насилено дѣвоичество

и по това наричали са калугерки. Това тѣхно неженение безъ позволенieto на свѣщенникътъ имъ, слѣдчало ужъ голѣмото невѣжество и простотия, която, владяла между нашитѣ българи католици, отхранени отъ чуждо-странни свѣщенници въ фанатизмътъ и глуостята, и то за въ полза на съцитѣ свещеници, за да могатъ по тоя начинъ да живѣятъ раскошно.

Въ излаганieto на подобни набѣдявания, писача прѣди да ги изложи, трѣбваше, да са увѣри по добръ въ тия работи.

И сега, за да са узнае притворената крамола на ония набѣдявания, азъ католикъ, свѣщенникъ и българи въ, мисли и вѣрвамъ, че сжмъ доволно извѣстенъ отъ съгоянието на нашитѣ тамъ нахождащи са българи, и слѣдователно потвърждавамъ даже и съ праведно бранение на истината, че всичко онова що проч тохъ, не е нишо друго, освѣнъ единъ крещъ отъ лжливости, клевети и злорѣчия. Прѣди всячко бждете увѣрени, че нашитѣ българи католици, въ отношение къмъ образованностъ нѣматъ никаква нужда да завиждатъ на другитѣ.

За онова прочее, що са казва, че свѣщенникътъ не позволявали на момитѣ да са женятъ, то е една клевета, на която никой и не би повѣрвалъ.—Петна е че са нахождатъ такива отъ женскитѣ полъ, които са останали неженени, и вѣроятно нѣма да са женятъ вече, но не тоякъсь както са говори. Петна е още, че оны са наричатъ отъ нѣкои хора калугерки, но онова тѣхно неженение произляза отъ това, че свѣщенникътъ не пзволзали да са женятъ а произляза само отъ тѣхното добро или зло нешение; онова име калугерки, не е друго, освѣнъ едно празно назначение, що обичагъ нѣкои си да имъ го даватъ.

Впрочемъ трѣбза да кажѣ, че има нѣколцина чедовѣци, които имали би воля да са вѣнчятъ насилственно горѣспоменатитѣ неженени, и принудяватъ свѣщенникитѣ да осветятъ подобни насилствени вѣнчавания; но на това свѣщенникътъ нѣма да отстъпять никога. Въ католическата црква едно насилственно вѣнчавание е едно нищожно вѣнчавание, и поради това католическитѣ свѣщенници почитатъ колко годъ личната свобода даже и съ тегливия отъ разни повреждания и болези.

Въ изложенията на тия лжливи извѣстия, привлича са вниманието на министерството; това е едно голѣмо благодарение за свѣщенникитѣ, които огдавна желаятъ да препорѣчи споменатото министерство на безпристрастни човѣци, да издирятъ точно и по единъ справедливъ начинъ тия работи, за да са откритъ веднажъ постояннитѣ клевети, да излѣзе истината на свѣтъ.

Срамота е наистина, че въ нашата България се поствява съ почтенитѣ чужденци по единъ такъвъ неприличенъ начинъ;—гай, когото за обяга на нашитѣ села, не само пожъртуваха егодности и пари, но нѣкои си отъ тяхъ дадохъ даже самий си животъ подъ игото на мю юлюманина (? р.) Честъ сжмъ ималъ и азъ да видя Пгалия, Римъ и много друга просвѣтени мѣста, които въ слѣдствие на добрий си климатъ, на богатитѣ си произведения, на наукитѣ си, искусствата си, обичаитѣ си и памятницитѣ си, сж въ сравнение на нашата България, като приятни градини ерѣшу неравна пуетивия Ц отъ оная мѣста сж дошли тия свещеници въ нашата България само за да живѣятъ по егодно!?

Извѣстно е че въ прѣминалитѣ вѣрвѣна тия свещеници, за да са запазятъ да не пропаднатъ подъ турски ножъ, трѣбвало е да са носятъ облечени както нашатѣ сегашни селяни, да живѣятъ въ колиби и да лутатъ много пѣти прѣзъ гори и полета. Въ по послѣднитѣ вѣрвѣна, кагато смѣяха да са покажатъ на свѣта спорѣдъ покровителството на своитѣ си консули, тогава тий неизоставиха да бранитъ често и колко годъ нашитѣ съотечественици ерѣшу пригнсканиста на турцитѣ. На послѣдно въ ония села сградаха голѣми цркви, които бѣха и сж още за нашата България като свѣтлинки на просвѣщенieto, (блшъ лафъ р) и тѣй изрѣчаха сумни пари, и то пари донесени съ себеси отъ своитѣ си земи. (а колко сж огнесли р.)

И ще има нѣкой още лице да каже, че сж дошло въ България само за да живѣятъ отпуснато и раскошно? . . .

Применете това Господине съ благоволение, въ името на правдата и самата истина.

Стити-славъ Петровъ.

Заб. р. Подписавшия, да ли не е оня Бл. свѣщенникъ отъ Разградско койго стана католикъ, за да си спаси душата?

Пловдивъ 6 Октомврий 1884 год.

(Особни корреспонденци на в. „Славининъ“)

Слава Богу! и нашата областъ вече влѣзе въ пъти на прогресса, въ когото бѣ тикнато княжеството презъ 81 година. То и какъ можешъ да бѣде инакъ, когато и нашата областъ си има държавна, ако не позлатета то поне калайдисана глава. Трѣбваше ли нашата областъ

да остане по-долу от княжеството?! Какво ще каже това въ княжеството да има превратъ, а у насъ да нѣма?! Може ли да бъде подобно нѣщо? Разбира се не. Когато е така, то защо и вид да не преклоимъ глава предъ нашия треперящъ „държавенъ глава“?! Защо и ний да не упълномощимъ тоя славенъ български гений и това самозванце „Святелство — Крътевичъ взето отъ Котлевскиятъ уличи да ни управлява?! Когато хора поети и поетастри като Везова и Величкова; публично заплоти маскери като Бобчева; безчесници, педерастри и незнаещи бацитѣ си като: Пв. Сг. Гешова, Наботкова, Лилова, Д. Полова, отца Гаргавасия, Хаханова, Янкова, Калатимова и телета като Д. Стамбулова и Пѣва, се покланятъ съ божественъ страхъ предъ това треперяще улично „Святелство,“ то защо и ний проститѣ смъртни да не убожаваме тоя бившъ и бъдещъ нашъ народенъ дѣецъ?!.

Его въпросъ, на когото да отговорить подканвамъ всичкиятѣ тѣзи „нехранмайковци“ и „лапета“, които така безцеремонно са викнали противу два пъти кръстенниятъ бъдущъ съединителъ на нашето раскопсано отечество.

Дѣ, у насъ е вече извършенъ спасителниятъ превратъ. Изборитѣ станаха и благодарение на щикътъ и вивото, ний ще имаме едно областно събрание съставено отъ телета, които бе прикословно ще мукавъ събѣдъ на-лайдосаната наша „държавна глава“ (!) която ще води областта ни къмъ напредъкъ, а общото отечество къмъ обединение.

Радостта която усѣща и чувствува населението на областта, за напредъкътъ къмъ съединението, когото ний направихме презъ последниятѣ 5 мѣсеца, а особено презъ истеканиятъ е немисказана и такава как вато даже поетическогю перо на Везова не може да опише тъй както е описало гаящитѣ на неговата фигура. Може би на читателитѣ ви да се види чудно това, нѣ то е тава; а койго не вѣрва, азъ ще го увѣржъ въ тая истина, като му кажа, че отъ както са ставали изборитѣ, всѣкъдневно се даватъ богати угощения въ митрополията, гдѣто отецъ Гаргавасия угощава своитѣ спознати сѣбраия агитатори: попъ Петра, попъ Първана, Шаперова, Д. Попова, Тодораки Макиваджията, Болътерзията, Папучева, Краварева, Патева, Михалаки отъ буварджикътъ и много други, съ които той е въ интимни сношения и по други по високи съображения които съображения, оставялъ на читателитѣ ви, да си ги разясватъ. А какъ второ и трѣтостепенниятѣ агитатори които са безбройни, постоянно цияствуватъ по улицитѣ на смѣтва на „Святелството,“ щото чловѣкъ като ги гадѣ дожда до отвращение, като гадѣ какъ се развращава обществото.

Малко остана и щѣхъ да пропусна да ви кажа, че нашето богоугодно заведение — сиропиталището, се е обрнало на политически клубъ, гдѣто подъ влиянието на чернитѣ и сивии очи, и бисгрото шампанско се ре шаватъ съдбинитѣ на Румелия. Преди изборитѣ бѣ и така, и така, нѣ отъ изборитѣ насамъ, това заведение, гдѣто се възпитаватъ млади и невинни дѣца отъ двата пола, е zelo напълно характеръ на „домъ търпениа“.

Сорокинъ, отецъ Гаргавасия, Коростелевъ и други тѣмъ подобни почти деиносно не излизитѣ отъ тамъ. Даже и Вазовъ е почивалъ да ходи татътъ, види се да е забравилъ, че тамъ близу се нахожда домътъ на Пераца. Въ недѣля на 23 вечерта, като се прие известието, че изборитѣ сѣ въ полза на „Святелството“ и, че са избрани всичкиятѣ мукающа събѣдъ него, цѣлийтъ градъ бѣ въ въсхищение, демонстрация колкото щете ура! и да живѣе (?) съ лапата да ги ринешъ, а пакъ въ сиропиталището хора са играли. Даже и румелийскиятъ Гамбета, известниятъ Гений и съчинителъ на Вявчезо и Алжема — Величковъ, веднага телеграфира за тая сполуна на бившиятъ свой благодѣтель и вашитъ новъ консерваторски водителъ Цанкова, която телеграмма бѣ напечатана въ в. „Сръдецъ“ заедно съ отговоритѣ ѝ. На четвъртиятъ день събѣдъ изборитѣ т. е. на 27 вечерта, когато всичкиятѣ копои бѣха се завърнали отъ ловигбата си по разнитѣ колегии, въ коннакътъ въ честь на сполуката се даде угощение отъ „Святелството“, на което угощение бѣха поканени всичкиятѣ дѣйци по станалото на 25 септемвриятъ съединение. Вечерята бѣ богата, разбира се святелска, при сътествуваха: отецъ Гаргавасия съ панаягата на грѣди и съ орденитѣ на покойниятъ Панарета на шия, Сорокинъ, управителитѣ на сиропиталището, Бобчевъ, Начовъ, Гешевъ, Хахановъ, Янковъ, Вазовъ, Величковъ и пр. и пр. съ госпожитѣ си, мѣжду които бѣ и г. жа Фесийска. Балтавията, смѣховетѣ, прикаскитѣ презъ врѣмето на вѣчерта, бѣха отъ тии, които единъ по рядочень чловѣкъ не бѣ ги слушалъ никога. Пяха се нѣколко издравици за „Святелството“ и сполуката, особенно привличаше вниманието на чловѣка наздравията която пи отецъ Гаргавасия, между другитѣ глупости той каза горѣ долъ съдующето: „като едно врѣме, когато Ботевъ мина съ пампора Дунава и султана Муратъ стана мъченикъ за нашата свобода, (!!!) тая и днесъ негово святелство (!!) става жертва (!!!)“

за нашето съединение, прочее, азъ предлагамъ да пи емъ за мадамъ Александрида достойната дъщеря на негово святелство ура!“ Тая калугерска наздравията произведе такъвъ смѣхъ, щото неможе си въобрази чловѣкъ. Забѣлжете, че отецъ Гаргавасия бѣ вече втасалъ; а отъ друга страна като имаше предъ себе си толкова нѣжни поглѣди отъ синии и черни очи, той се бѣ превесѣлъ вече и духомъ и тѣломъ въ Мухамедовиетъ рай, за това незнаеше що говори. Така се свърши угощението за сполуката на съединението.

Забравихъ да кажа, че тукъ бѣха повикани и председателитѣ на опълченското дружество К. Теодоровъ и секретаритѣ на същото дружество Ц. Тутманиковъ, на които „святелството“ е задължено за издаванието на прокламацията отъ страна на дружеството, напечатана въ 27 брой на вѣстникътъ ви. Не ще бъде дѣла мисля ако кажа двѣ думи за тая прокламация. Да ли всичкиятѣ опълченци са били съгласни за обнародванието на тая прокламация която е написана отъ „всемирногю“ Бобчева, а за прокарванието ѝ предъ опълченцитѣ за да се публикува отъ тѣхъва страна „святелството“ общици на председателитѣ въ награда на това, да прекрати съдебнитѣ углавни дѣла повдигнати противъ него за липсвалитѣ при група съ по 300 лири отъ каската на пощегатата Пловдивска станция, на която той е началникъ; а на председателитѣ на волибарскиятъ аристократизъмъ Огутманикова, Бобчевъ общалъ да го назначи за члѣвъ въ върховното административно съдилище въ награда за това. Его сѣматъ истина за появяванието на прокламацията на опълченското дружество.

Нѣ вѣрвате ли читателю, че велико това така ще остане? азъ поне не вѣрвамъ, нѣ мога да ви увѣра, че както нашето самозванно умно „святелство“ така и неговитѣ събѣтници превратаджиитѣ вѣрватъ, че нѣма никакъ да изгубатъ положението което добиха, като узурпиратъ правото на народа. Види се тѣ горкиятѣ да са забравили това, което стана въ България преди години. Азъ съмъ въ положение да ви увѣря любезни читателю, че ако днесъ излъганитѣ Перущичавъе и да са кланитѣ на узурпатора на правата имъ, нѣ утрѣ когато видятъ, че са излъгани, ще повдигнатъ ръката си противъ лъжцатѣ, измѣнницитѣ и узурпаторитѣ, нѣ дано не бъде късно. Види се че тѣзи безобразници немислятъ, че единъ день ще дажатъ отговоръ за всичко това което тѣ извършиха. Ей! Гавриле! Гавриле! прави велико каквото искашъ, узурпирай правата ни придобити съ толкова жертви, коли, бегя, затварий, бастисвай печатницата, ограничавай свободата на словото, прави каквото щѣшъ, въ знай единъ день скъпо ще платишъ за всичко това, и може би тоя день не ще да е дѣлѣкъ, както Пловдивъ така и цѣла Румелия ще ти се видятъ тѣсви.

А. Д.

София 5 Октомври 1884 г.

Въ единъ отъ по първитѣ броеве на „Т. Конституция“ четемъ, че за директоръ на Габровската гимназия се назначава Екзархийскиятъ секретаръ Станимировъ. При това Конституцията, като признава факта, че Станимировъ съвѣсно безплатно е служилъ въ екзархията, казва, че тя (Конституцията) още при назначаванието на Станимирова при екзархията се била произвела, че той нищо не щялъ да извърши. Че Станимировъ се залови миналата година не за своя работа, всѣкому стана познато, работитѣ му се на лице; той взе 6000 левчета, за дѣто се излъжава въ екзархийската канцелария и си отиде. Но ний са чудимъ защо Конституцията се въздържава да ни каже нѣщо и за новото назначение на Станимирова; до колко той е подготвенъ за тази много по дилкатата работа, откогато онази при екзархията: достаточни ли сѣ само сухитѣ Киевски знания, или се иска нѣщо повече; дѣ е добилъ Станимировъ нужната опитностъ за тази служба; дѣ и колко години е учителствувалъ и е показалъ на дѣло умѣние да се влада съ ученици, учители и проч.

Ние никога не се надѣвахме, че сегашния министръ на Просвѣщението, за когото се мисли, че притежава доста опитностъ въ учебногю дѣло, ще постъпи тъй повърхностно, та да назначи за директоръ на едно учебно заведение непригтовено лице като Станимирова, койго вчера е излъгалъ отъ скамейкитѣ. Колко евтенно се даватъ у насъ службитѣ: вчера ученикъ, днесъ директоръ! Какъвъ контрастъ!....

Като миналата година Конституцията е казала, че Станимировъ не щѣлъ да направи нищо, защото не познавалъ Македония, ние ще кажемъ пѣкъ тѣзи години, че Станимировъ не само нѣма нищо да направи, но ще стане причина да повърне гимназията за нѣколко години назадъ, защото той не само че не познава, нѣ и хаберъ нѣма нито може да има отъ работата, за която се е заловилъ.

Тѣй като името Станимировъ е още ново и непознато за нашето общество, то считамъ за невъзможно да дамъ нѣкои характеристически чѣрти за неговата обществена дѣятелностъ въ продължение на една го-

дина, отъ когото той се е явилъ между насъ. Още отъ самото начало Станимировъ се показва вѣчесенъ: Миналата година той се завърналъ въ Габрово отъ Киевъ (какъ е държалъ той испитъ отъ Киевската градска болница, като се е преструвалъ на боленъ, за да получи по добри оглѣтки, това ще бъде прѣдметъ на друго мое писмо) и подиръ много молба, можалъ да сполучи да го назначатъ вмѣсто второстепенниятъ първостепененъ учителъ при Габр. гимназия. Че се минаю много събѣдъ това около два мѣсеца на Станимирова се предлага по голѣма плата въ екзархията. Отъ голѣма жадностъ за пари, той поерѣдъ зима, безъ време и безъ да слуша увѣщанията на Министерството, че той трѣба да служи до края на уч. година, преструва се пакъ на боленъ и зарѣзалъ гимназията, преди да му разрѣши министерството, и отишелъ въ Ц-градъ. Какво е правилъ тамъ, що е струвалъ, его ти Станимировъ пакъ въ Габрово и то намѣго да се накаже, за дѣто излъга миналата година министерството, то го назначило директоръ!.... Като му обѣщало още че за идущата година ще му плаща 6000 лева. Тежко и горко, ако за директори на учебнитѣ ни заведения се назначаватъ такъви лица, какъвто на дѣло се показва г. Станимировъ.

За заплатитѣ на директоритѣ ще говоря, когато се открие Нар. Събрание. Единъ депутатъ.

Русе 6 Октомври 1884.

Г-не Редакторе!

Два пѣти нѣрѣдъ уведяитѣ статии на вѣстникътъ ви се посвѣщаватъ на военнитѣ въ насъ работи, като обръщате върху тѣхъ вниманието на народнитѣ прѣдставители, прѣдъ видъ на скоршното отваряние на народното събрание. И дѣйствително, ако народното Събрание въ своитѣ рѣдовни сесии е натоварено съ много и твърдѣ важни работи, то трѣба да знае, че една отъ най важнитѣ му работи, а за държавата ни влпующа нужда, е безъ отлагателното обръщание вниманието му върху нашитѣ военни работи. Ако прослѣди човѣкъ всичкиятѣ протоколи на бившатѣ до сега сесии на народното представителство, ще види че нито едно отъ тѣхъ не се е заловило енергически да разгѣда, па ако незнае, то поне да разбере, какви сѣ нуждитѣ на страната по които се расходватъ половината на бюджетътъ на. Народното представителство, трѣба да му отдаде съ справедливостъ, е благодарствено прѣдъ некомпетентността си. Това си е отчасти тѣй, нѣ отъ друга страна, то злоупотрѣблява съ тѣзи си некомпетентностъ. Достаточено ще бъде да кажемъ, че до сега нито единъ народенъ представителъ не се е потрудилъ да събере, прѣди да отиде на засѣдание въ събранието, колко годѣ свѣдѣния между прочемъ и за военнитѣ нужди на страната; а такива свѣдѣния намъ можѣтъ ни се да на веѣва стѣлка. Отъ отектствието на подобни най елементарни понятия на нашъ народенъ прѣдставителъ, той губи половината отъ своитѣ прерогативи — той губи възможността да гласува върху половината отъ държавния бюджетъ; а какво по друго съставлява такава важна работа за едно държавно прѣдставителство, ако не бюджетътъ.

Както виждате, г-не редакторе, азъ съмъ напълно съгласенъ съ васъ, че е време вече да бъдемъ компетентни, а за да бъдемъ такива, то ний трѣба и да се постарамъ, защото никой нѣма, такава възможностъ, да се измѣсторимъ компетентни. Мене ми се ще още да вѣрвамъ, че и не трѣбава голѣма компетентностъ, когато е работата до пари.

Нѣкой може да ми възрази, че тукъ не е работата само за войншкитѣ хлѣбъ. Азъ знаа, че не е само за хлѣба, нѣ искамъ да вѣрвамъ че и за всичко е така: имашъ ли пари, имашъ всичко: и хлѣбъ; и мундиръ, и пушка, и топъ и всичко; разбира се, само за купуване азъ приказвамъ и за това не разбирамъ защо трѣба нѣкаква специалностъ, за да пресмѣтнешъ колко трѣба да се платятъ прогонни отъ Русе до София. И специалността и тя си има мѣстото; затова се и плаща за военното министерство, което съ своята специалностъ стои на чело на всяката войска.

Впрочемъ, да не се отвлечамъ отъ предметътъ си. Мѣсто крайно убѣждение е, че подъ контролтѣ на народното представителство трѣба да подлѣжи всичкиятѣ държавенъ бюджетъ, а не половината му и че то съ никакви мотиви не е въ състояние да оправдава тѣзи си немарливостъ относително расходванието държавната пара. Народното представителство трѣба да знае, че съ усвоиванието контролтѣ надъ всичкиятѣ държавенъ приходъ расходъ, то взема подъ строгото свое наблюдение и всичко, което съществува на държавно иждивение и само по такъвъ начинъ, то ще представлява отъ себе си едно компетентно законодателно тѣло, по всички отрасли на държавното ни устройство, безъ таково исклучение, какъвто е била до сега войската ни. Азъ повтарямъ че за последнията се расходватъ тѣкмо по ловиния бюджетъ, а народнитѣ прѣдставители несмѣятъ

и да попитатъ даже, дѣ отиватъ толкова пари. Не е само военното училище, за което се расходватъ нѣколко стотани хиляди лева, по настоящему — напрасно. Не е само въпросътъ за даване роти на българскитѣ офицери и за тѣхнитѣ плати. Една отъ най неуреденитѣ отрасли у насъ е войската, която стои твърдѣ високо въ парадно отношение, въ въ друго съвѣтъ не я бива. Нуждата на нашия войникъ даже въ мирно врѣме, сѣ сега, както си е, не е удовлетворена, а за военво не ще и дума. Военната ни администрация каква е? какви закони има, какви правила, какви положення съществуватъ? Кой какво прави? Съ всичко се прави опитъ. Всѣки дневни прикази, циркуляри, предписаня, нѣмбвения, допълнения, отнѣвения слѣдватъ едно прѣзъ друго.

Трѣбва ли тукъ нѣкакви доказателства? Обърнѣте вниманіе на това поне, което се върши въ тритѣ по главни градове: София, Руссе и Варна и ще се уверите въ всичко: въ то не може да бѣде тѣй гласно, защото е военво, защото е подѣ дисциплина. И затова трѣбва да бѣдемъ компетентни. Трѣбва да се вираме въ всичко, а не да чакаме да ни кажатъ всичко, че и не е всичко за казване. Народното прѣдставителство трѣбва да обърне вниманіе върху тѣзи работи, то трѣбва да попита за сичко. За нашата войска не е нашо направено; тя стои на единъ уровеньъ отъ вѣколко вечѣ години.

Врѣме е гда, врѣме е да обърнемъ вниманіе върху всичко! Поне на това, за което сме си дали гласъ. Рѣшаво се бѣше 48 рота да ги командватъ българе; рѣшаво се бѣше да се увеличатъ заплатитѣ на българскитѣ офицери, които окончателно не сѣ компетентни да си плащатъ дълговетѣ съ 175 лева. И много друго се рѣши, въ никои не изпълнява, никои не се съете задълженъ да изпълнява рѣшеніята на едно некомпетентно прѣдставителство.

М. Н.

Добричъ 2 Октомври 1884 год.

Въ брой 50-й отъ пасквилния „Срѣдецъ“ изъ мѣжду допискитѣ му, прочетохъ статия на чуждѣ авторъ подписана отъ Руся Еневъ, която послѣдний дава като отговоръ на статията ми отъ Добричъ, помѣстена въ брой 45-й въ „Срѣдецъ.“ Навистина, че понеже тая дописка се отнасяше повечето къмъ г. Еневъ, орждието на Цанковиста Д. Попповъ, то тази сивоока, и неустойчива въ нищо личностъ се наела съ свойственния ней прѣдранъ отъ хронически гласъ, да се провикне съ чуждо перо подѣ свой подиесъ, че ужъ и той като на рѣда съ честнитѣ хора въ миналото, тѣй и въ настоящето си, неможалъ подѣ никакъ начинъ да подне е тѣзи клевета и измислица (!) приписана нему за лжжецъ, пакостникъ и злоупотребителъ по службата си, и въ отнѣна на това мекани или да оттегля писаното си противъ него или друго яче, щялъ за удовлетворение да ми предаде въ сждѣ.

На подобна пашарма и нахаство, които можтъ да бждѣтъ свойственни само като на Еневия сицъ Руся, мисля, че не безполезно и умѣтно ще бѣде открито и кавалерски да отговоря, че считамъ крайно недоброевѣстно за себѣ си да опровергавамъ, което е равносилно съ утаяванието, на една истина, подкрѣпена съ факти и доказателства, които се въ състояние много по краснорѣчиво и наглядно да издържатъ и да посочатъ на сторенитѣ отъ него злоупотрѣбления. Достаточнo е Г. Редакторе, този безцвѣтенъ въ начало и походжение пакостникъ, самъ да си припомни една отъ мизернитѣ си роли, която преди неотдавно и незабравено минало изигра съ невинната млада, извѣстна нему, вдовица, съ кръгла сумма 50-тъ рубли сребърни ужъ за преобрѣтиваніе по наслѣдство, въ нейна полза, на стотина и повече овчици. Това престѣпление рѣченний Руся Еневъ, е извършилъ не като частно лице, а въ битността си Подъ-секретаръ при бившето въ Добричъ Окржно сждилице.

Скоро-печатница на в. „Славянинъ“

За сега като се ограничавамъ върху цитираната му до тукъ частъ отъ злоупотрѣбленията на Р. Еневъ, за останалитѣ които се тоже нему добръ извѣстни, ще се справимъ прѣдъ надлѣжний сждѣ, когато той ще се отнесе да понека удовлетворение на честѣта си (!).

Съ почитаніе С. Стояновъ.

г. Пловдивъ 7 Октомври 1884 г.

Снощи имаше съвѣщаніе по мѣжду яланъ-съединитѣ; първий най важний въпросъ бѣше провѣряваніето на изборитѣ, тѣй като има нѣкои въпиюци неправилности и василия въ нѣкои колегии.

Рѣшиха да правятъ съ общаніе а най сѣне съ огрожаваніе отъ бившата казювна партия г. г. А. Хитова и Д. П. Минкова; Х. Димитаръ Бойджиевъ, ду задържи — Сливненската, Бобчевъ — Изворската а Дръ Янкуловъ — Айгоската колегии, спорѣдъ това сж назначи рѣдѣтъ на провѣряваніето. Единъ отъ най голѣмитѣ дѣтели г. Д. Стамболовъ възбуда въпросъ да са касира г. Д. Бракаловъ, тѣй като той ще бѣде опасенъ за партияга, но безъ да са развие въпросътъ спрѣли го, като му казѣ г. Величковъ, че Танчевъ въпросъ нѣма нужда да са разискава въ събранието и за днесъ.

Много подигравки и анекдоти се приказваха срѣщу казювнитѣ, но г. Величковъ справедливо забѣлежи като по обыкновеніе дигна ржката си и извака: г. г. недѣйге са влехитязѣ, чакѣйге проверката; на успо коителното, възражение на нѣкои той отговори: а казна занлжитѣ като излѣзатъ на яве? . . . Всичките мжжвѣли! Между другите важни въпроси нарѣденъ стои въпроса за претасовката на г. г. офицеритѣ отъ Пловдивскій гарнизонъ.

Знаете, че преди са да распусни лагера, Гавриль паша повска да са направи едно угощение въ лагера съ цѣлъ да сондира расположеніето на г. г. офицери тѣ и че болшинството подѣ икономическій прѣдлогъ са отказаха, но генерала заповѣда да стане това истеръ истемесъ.

При вевчло че нявникътъ стана на пашата, съ приетствіето си лично сж убѣди въ хладивната на офицеритѣ къмъ него, за това намисли за добре да сж расформира гарнизонитѣ, да са испратятъ подозителнитѣ офицери въ провинцияга на покаяние.

И тѣй вашитѣ офицери, (болшинството) чака отъ девъ на день сурпризѣтъ на Гавриль паша. Има още много тъмни старни отъ втрѣшността на конака и трѣбва да знаете че нашето Румел. паус во има сви тъмни старни. Напомнеге си думитѣ на единъ философъ койго казва: ние (мжже) управляваме съ цѣлъ царство а сами ни управляватъ женитѣ.

Е. Д

Пишатъ ни изъ Стара Загора:

.Отъ тукъ новини: г. г. конто посягъ на чело надписъ „съединение“ аваникиратъ, всичко е прахъ и пепелъ. Правда, законъ, лична свобода, способносъ и заслуга — egalite fratirite подѣ пожиего на Великата зановѣдъ отъ голѣмото село. — Падмечитѣ и шпионитѣ ликуватъ! Яджтъ, нижтъ и голяжтъ съ народната пара!

ОБЪВЛЕНИЕ.

Канцелярияга на Морската часть извѣстява на интересующите се лица, че означений на 8 Октомври публиченъ трѣгъ за доставляніето на слѣдующитѣ прѣдмети: мѣсо, оризъ; солъ, макарони, флеутъ, чаръ и червенъ пиперъ, брашно, цвѣкло, оцетъ, картофи, лукъ, захаръ, чай, кукурузина крупа, капуста и пр. не стана.

Новъ публиченъ трѣгъ ще стане на 25 Октомври въ 9 часа сутринтъ въ канцелярияга на Морската часть; гърга ще бѣде съ зпечатани офферги.

Желющитѣ да взематъ участие на търга, трѣбва да иматъ нужното свидѣтелство спорѣдъ членъ 6 „закона на публичнитѣ трѣгове“ и да внесжтъ залогъ за мѣсо 600 лева, за другитѣ продукти 500 л.

Помянатите условия можжтъ да ся виждадъ сѣки день отъ 9—12 предъ пладнѣ въ канцелярияга на Морската часть.

Пачалвикъ на флотилияга и Морската часть, Капитанъ Лейтенантъ: *Горжественскій!*

Monsieur.

Nous avons l'honneur de porter à votre connaissance que par acte sous seing-privé en date du

M. Constantin Loghios s'étant retiré de notre société en nom collectif:

LOGHIOS FRÈRES

à laquelle il reste désormais complètement étranger, ladite société continuera d'exister sous la même raison sociale, et en s'occupant toujours du même genre d'affaires, entre les deux autres associés, savoir:

MM Cléantilles Loghios et Achille Loghios qui, ayant entièrement desintéressé leur associé sortant,—assument exclusivement les créances et les obligations sociales, soit antérieures soit postérieures au

Veillez, Monsieur prendre bonne note de ce qui presède et agréer l'assurance de notre consideration distinguée.

Cons/ple, 1/13 octobre 1884.

Г.

Имаме честъ да Ви съобщимъ, че отъ аята подѣ частния подиесъ, отъ 1 ян Октомври 1884 г.

Гнъ Константинъ Логиосъ, койго се отстранява отъ нашето дружество подѣ Колективното име

Братия Логиосъ.

Въ което, за наирѣдъ, той остава съвѣтъ сграницъ; споманатото дружество ще продължи да съществува подѣ същото си търговско име (фирма) и да се занимава пакъ съ сжната търговия, мѣжду двамата други съдружницѣ, а именно:

Г. Г. Клементи Логиосъ и Ангела Логиосъ които, като окончателно се справихъ съ отстраненитѣ си съдружникъ, приеха върхъ себе си исключително дружественитѣ вересии и длгове, биле тѣ преди или послѣ 1 Октомвр. 1884 г.

Като се умолявате Господине, да вземете белѣжки отъ гурѣзлюженото, благоволете да се уверите за нашето отлично къмъ Васъ почитаніе.

Цариградъ 1 Октомвр. 1884 г.

НЕКРОЛОГЪ НА В. „КОМАРЪ“.

Да, всичко вѣтъ са свърши . . . сждбата неумолима
Отнѣ живота рано на вѣщия мждрецъ
Угасна вѣтъ „Комаръ“, очи на вѣтъ затвори;
Така било угодно на Вишня Отецъ.

Горчива смъртъ! безъ врѣме забѣ коса отровна
На бѣдина „Комаръ“ въ слобото сърдце
Тѣлото му и недвижно, живота го наустиналъ
И бѣдността покрива туй слабичко лице

Въ жалостъ все потъна и вѣщка България
Въ трауръ се облѣче за своя вѣрнъ синъ,
Горкия! като помислимъ: какъвъ юнакъ той бѣше
Какъвъ напѣтатъ и красенъ, а неговия чинъ! . . .

Въ катафалкъ положенъ и возенъ отъ четворка
Отнѣсеха „Комаръ“ до вѣщия му домъ . . .
Плача се увеличи . . . лицѣ се закривихъ
Запѣ жалостно, тихо и лѣвческия сонмъ.

На гроба рѣчъ държа се: рѣчѣта жаловна бѣше
Въ нея се говори: какво е стругвалъ той;
Какъ любилъ чорбаджата; какъ мжчилъ се да вкара
Разврата помѣжду ни; какъ билъ добръ, отъ сой! . . .

Какъ мжчилъ се да бѣде великъ богатъ и знатенъ
И какъ свѣта прекаралъ и стругвалъ грѣхове
Да го прости Творецѣ! да го не наказва
На ози свѣтъ, и нему да хвърли дарове

Той, долу на земята презиранъ билъ и гоненъ
И вѣщкий го логиквалъ като ничтожна тваръ.
Мжчи се да ожилъ *проклѣти радикали*,
Иъ никакъ не сполучи невниши „Комаръ“.

Поглѣднахме въ гроба за сѣтенъ пжтъ да видимъ
„Комаревото“ труче какво е Бже мой! . . .
Какъ е могла да бѣде душа грѣхювна въ него
Катъ толкозъ слабъ ничтоженъ на свѣтъ явилъ са и той.

Раздаде се прощаніе и *„авина му памѣтъ“*
И всички чорбаджии наклѣбаха тогасъ;
Плачете вси долини, ехти балкане гордий!
И вси рѣки и сѣкли, ехтете съ буенъ гласъ!

Ти, Дунавѣ преславний, отгласъ на всички жалби,
Въли си мжтинъ лѣйкай: юнака нѣма вѣтъ;
Мазийци и Тракийци и всички Македонци
Оплакватъ го еднаво, съ една и сжца рѣчъ.

Почивай си „Комаръ“ въ вѣщного жилище!
Не вдитай вече сѣка и миръ на твоя прахъ
Приими отъ насъ „Комаръ“ *последньо целуване*;
Дано вѣтъ да не чуемъ ний твоя глупавъ смѣхъ.

В. „Славянинъ“.